

Al jaren volg ik met belangstelling de activiteiten van de Stichting Dutch Education Fund. Ook heb ik over de afgelopen jaren een klein steentje bij kunnen dragen onder meer door de vele malen dat we met onze vriendengroep op Koninginnedag (en Koningsdag ..) op de Apollolaan in Amsterdam geld inzamelden voor de stichting.

Ik speel al een tijdje met de gedachte een keer met Desiree mee te reizen naar Nepal en zo reis ik in oktober - een paar uur voor Desiree uit - naar Nepal en ontmoet haar op de vlieghaven van Kathmandu waar Laxmi ons verwelkomt en begeleidt naar ons onderkomen in de stad wat de uitvalsbasis is van ons bezoek. Voor Desiree is het een enthousiast weerzien met vele bekenden. De eerste paar dagen blijven we in Kathmandu en de Kathmandu vallei. Zo bezoeken we leden van het lokale bestuur van de SDEF, leerlingen die zijn opgenomen in het SDEF programma en enkele ouders.

Ook ontmoeten we Sajina Subedi, een inmiddels jonge vrouw die haar opleiding met hulp van de stichting heeft kunnen voltooien en sinds een paar maanden werkzaam is als verpleegster in het ziekenhuis. Hoe mooi is het om zo'n resultaat te zien en te beseffen dat de inzet van SDEF voor haar hét verschil heeft kunnen maken. Daarnaast nemen Laxmi en Desiree de moeite mij ook nog wat toeristische highlights van de stad te laten zien.

Het programma is vol en zo vertrekken we na een paar dagen naar Makwapur. Er staat een bezoek aan de school gepland. Het is vakantieperiode in Nepal, maar ondanks dat de leraren en leerlingen vrij zijn is iedereen opgetrommeld om naar school te komen. De leerlingen hebben zich in hun schooluniform gehesen en komen met hun broertjes, zusjes, ouders of grootouders naar de school. Ik zie wat mensen zenuwachtig rondlopen en dingetjes regelen; wat blijkt.. Desiree wordt die middag letterlijk en figuurlijk in de bloemetjes gezet en krijgt een "letter of appreciation" overhandigd door het schoolbestuur voor het goede werk dat ze

verricht voor de gemeenschap, de school, de leerlingen en hun families. Daarnaast maken we kennis met kinderen die voorgesteld worden door het lokale bestuur met de wens hen in te laten stromen in het schoolprogramma van SDEF.

Als we na twee dagen weer terug zijn in Kathmandu sluit Walter aan, hij is vanuit Singapore gekomen om de reis met ons te vervolgen; we reizen de volgende dag af naar Sindupalchok. De reis erheen lijkt eeuwig te duren, de staat van de wegen is zo slecht dat we veel hobbels moeten nemen en stapvoets onze reis kunnen vervolgen. Na de verwoestende aardbevingen die Nepal in 2015 troffen zijn vele wegen nog steeds niet hersteld en zien we ter plekke ook dat veel mensen nog bivakkeren in

noodwoningen op de plekken waar ze heen zijn gevlucht. Ook hier worden we geconfronteerd met gezinnen, vaak incompleet, die in armoede de draadjes aan elkaar proberen te knopen. Ook in deze omgeving zijn kinderen voorgeselecteerd door Laxmi en Pemma, beide lokale bestuurders van de SDEF, en beoordelen we de situaties om de kinderen die het hardst nodig hebben te kunnen ondersteunen. Ik zie dat er moeilijke keuzes moeten worden gemaakt ten aanzien van criteria om kinderen al dan niet in het programma op te nemen, de middelen zijn helaas niet onuitputtelijk.

Ik herinner me een moeder met haar kind in het bijzonder, zij komen naar de school toe met het verhaal dat door de hoge medische kosten voor een hartprobleem bij het meisje er geen geld meer beschikbaar is om haar naar school te laten gaan. Op onze vraag of er nog vervolg operaties te verwachten zijn kunnen ze gaan antwoord geven. Ze leven bij de dag en nadenken over grote gebeurtenissen in de toekomst is niet aan de orde. Het besef dat medische zorg en scholing voor ons zo vanzelfsprekend is maar voor deze mensen niet, wordt hier nog maar eens benadrukt.

In Sindupalchok zijn we ook getuige van een mooi initiatief van de overheid. We wonen een gedeelte van een training bij die wordt gegeven aan leerkrachten uit de weide omgeving.

Ik sluit mijn reis in Nepal af met een trekking in de Annapurna en krijg zo opnieuw de kans om kennis te maken met de gastvrijheid en vriendelijkheid van de Nepalezen en de ongekend mooie natuur. Maar hoe indrukwekkend en imposant het Himalaya gebergte ook is, de inzet van Desiree, het lokale bestuur, de behaalde resultaten en de kinderen met hun families hebben pas echt een reuze indruk bij me achter gelaten.

Pieter Bonekamp

